

kotla čuje. Kdaj da pride, ne vém; morebiti nikoli. Sicer pa mene nikdo ogovoriti ne smé, če ni nedolžen; blagor ti, da si še, drugače bi bil okamnel. Vode globa pa se smé le moj oče dotakniti, drug ne“.

Zadnjih besed že deček ni dosti slišal, zakaj vsa njegova pazljivost se je uperala v zale ribe, ki so v velikem številu verh globa plavale. Po ternek domú letí. Kmali pride nazaj in stopi na breg. Zastonj ga mladeneč svari. Deček verže ternek.

Pri ti priči začne voda gergrati, vreti in se vzdigovati. Bregove prestopi in s strašno silo se vdere po hribu. Kmali je cela velika dolina v vodi, le hiše se še iz povodnji vidijo. Ali valovi še zmiraj naraščajo. Počasi se tudi hiše skrijejo in drevésa in vés dol ima podobo velikega jezera.

Ko deček to vidi, se smertno prestraši. Hoče uteči, ali terd postane, okamni in stebru enak stoji na bregu.

Med tem pa tisti tujec pride nazaj. Njegovo prvo vprašanje je bilo po rejenčiku. Povedó mu kako in kaj. On pa reče: „Boljše je, da še jez okamnim, kakor da bi še dalje živel“.

Gré k zakletemu globu.

„K vodi, k vodi
Sem ne hodi!“

pravi mladeneč. Pa on se kar ne zmeni. Dotakne se vode, in — lej! ne okamni. Zajema v roko vode, naredí si iz nje perstan — perstan njegove žene. Začudi se in sopet vode zajame. Naredí se zdaj svetinja, ki jo je sin njegov navadno na vratu nosil. Še enkrat zajame — voda postane list, na katerem so te besede zapisane: „Ta mladeneč, ki ga vidiš, je tvoj sin. Objeme ga trikrat, to je pogoj njegove in moje rešitve“.

Tujec sam ne vé, kaj bi storil, silno se čudi. Pa vendar se mladencu bliža in ga prvič in drugič objame. Ko hoče to v tretje storiti, se mladeneč mahoma spremeni v ostudno žival. Ali tujec ga vendar tudi tretjič pogumno objame.

Zdaj ga sin, žena in rejenček obstopijo v pravi podobi in se mu za rešitev zahvalijo. — Voda je pri ti priči v celem dolu usahnila. —

Le kamnje, ki ga je iz hribov donesla, je popustila. Ker je ta dolina kamenitna, tudi dosti ternja v nji sem in tje raste, zatoraj se imenuje Dernovo ali Ternovo.

Novičar iz raznih krajev.

Mestne županii v Terstu in Benetkah ste razglasile popis, kako bojo slovesnosti sledile ob nazočnostnosti Nj. Veličanstev v omenjenih mestih. — Železnica iz Ljubljane do Postojne je že tako dodelana, da so poslednje dni hla-poni že večkrat sem ter tje brez vse spodtike derčali; v 2 urah in 40 minutah so storili 7 milj in pol dolgo pot iz Ljubljane v Postojno, čeravno so se nekoliko še na Logaški postaji pomudili. — Avstrijansko-angleška politika je zmagala v Carigradu; predsednik turškega ministerstva Ali paša je padel in mesto njegovo je nastopil Rešid paša. Z njim pa ste angleška in avstrijanska vlada v Carigradu večjo veljavo zadobile; ni tedaj zdaj dvombe več, da avstrijanska armada ostane še v Moldavi in Valahii, angleško brodovje pa na črnem morji, in da zedinjenje omenjenih knežij v eno deržavo je sedaj še na bolj polžki poti kot poprej. Važno vprašanje je sedaj le: kaj pa bo francozka vlada k vsemu temu rekla, ali se bo odpovedala vsem svojim namenom ali ne? — Pravda zavolj nove osnove Moldave in Valahije se bliža razsodbi, zakaj ravno je turška vlada poklicala deržavni zbor (divan), ki ima razodeti svoje želje zastran prihodnje vladije, pa se ne smé spuštati v zedinjenje teh knežij. — Na Napolitanskem, mislijo nekteri, se bojo homatije na bolje ober-nile, ker je jela rusovska vlada kralju zdaj prigovarjati. — 29. oktobra je posedla papeževa armada Forli, Faenzo

in Imolo; tedaj je avstrijanska posadka le v Bolonji in Jakinu. — Cernogorci in Turki se še niso porazumeli, kako ima biti vprihodnje s Černogoro. — Pravdo Neuenburžko je pruska vlada izročila v razsodbo nemškemu zaveznemu zboru. — Zidanje železnic po Rusovskem je vlada izročila francozki družbi, ki je znana pod imenom „Credit Mobilier“; rusovska vlada dovoli omenjeni družbi na 99 let napravo toliko železnic, da bo njih dolgost v vsem skupaj znesla 4000 verst; pot kam? ji bo vlada določila. — V Londonu je bila zadnje dni oktobra spet taka silna megla, da je več ljudi po ulicah in tudi na železnici povoženih bilo; manjše ladije po Temsi si niso upale iz mesta. — Zavolj dragine živeža in stanovanj se jih je v Parizu zadnje leto tretjinko manj oženilo kot sicer. — Po zdravniškem zapisniku je to leto na Dunaji največ ljudi zvečer ob 5., 8. in 10. uri umerlo. Ker električne, magnetične in zračne razmere pohujšajo vse vročinske bolezni na večer, ni tedaj čuda, da tudi v tem času najraje zibelje življenja ugasne.

Prijatlom umetnosti glasbine.

Ker vémo, da milo slovensko serce se posebno razveseljuje o glasbi izverstni, radostni oznanjamo nam došlo prijazno poročilo, da gospodična Roza Kastner, skoz Ljubljano potovaje, bode perve prihodnje dni svojo umetnost tudi nam na glasoviru razodela. Imenovana umetnica, rojena Bečanka, je že v naj imenitnejših mestih: v Beču, Bruselju, Parizu, Londonu itd. svojo izverstnost dokazala, ter od naj glasovitejših časopisov neskončno hvalo si pridobila. Eno-glasno jo vverstujejo najslavnijim umetnikom in pravijo, da nje gibljive ročice dercé čez glasovir kakor vetriček lahki, ter zbujaajo čudotvorne melodije, iz katerih se izliva zajedno duša resnična in serce žareče; drugim umetnikom le posamno lastne moči se nahajajo zedinjene v mojstrinji ti. Svesti tedaj smo si, da občudovanje, ki ji povsod je sledilo, in ki ji je poslednjič došlo v Gradcu, bodemo tudi mi poterdili in se radovali sopet enkrat nad glasovi resnično iz-verstnimi.

—m—

Kovaška *).

Kovači pridno kujemo,
Se nikdar ne utrudimo,
Pik pok, pik pok, pik pok,
Pik pok, pik pok, pik pok.

Ko polnoči odbila je,
Glasno se k delu kliče vse.
Pik pok itd.

Ko vsaka stvar še mirno spí,
V kovačnici že vse živí.
Pik pok itd.

Kdar pride solnca luč svitla,
Ne najde noben'ga lenega.
Pik pok itd.

Že davno kaže beli dan,
Oddihlej nam je komaj dan.
Pik pok itd.

In poldne mora spet minit',
Da mal' se smemo ohladit'.
Pik pok itd.

In kadar se približa mrak,
Od dela še le neha vsak.
Pik pok itd.

Veseli pa smo vsaki čas,
Teži če ravno delo nas.
Pik pok itd.

Ko zima v hišo vse zapre,
Kovač le k delu svoj'mu gre.
Pik pok itd.

Poletja komaj kmet sterpi,
Nezmagan pa kovač stoji.
Pik pok itd.

Zato pa vživa on vesel,
Kar s trdom svojim je prejel.
Pik pok itd.

In kadar je pokoja dan,
Části Boga on v sercu vžgan.
Pik pok itd.

P. H.

*) Se poje, kakor znana nemška „Der Grobschmied“.

Današnjemu listu je priložena 1. pòla „občne povestnice novega časa“. Podvizali se bomo sedaj z izdajanjem te knjige, ker je več pòl rokopisa nam poslali mogoče bilo prečastitemu gosp. proštu M. Verne-tu, ki so našo prošnjo, naj bi doveršili od rajnega gosp. M. Vertovc-a začeto delo, prijazno uslišali. Da so slavno-znani pisatelj na vsako stran kos temu delu, ni nam treba bravcem našim še posebej zagotovljati, tedaj se le radujemo, da jim s takošno nadaljavo moremo svojo obljubo spolniti. Ker pa je povestnica novega časa obširna, bomo začeli z njo nov, 2. del; po dokončani celi knigi bomo dali nov nasloven list za vsaki zvezek posebej.